

noget lovligt bestaaende Rigsraad, et Rigsraad, som virker, som udsteder Love, der blive anerkjendte gyldige af hele Verden, undtagen af ham, — og han selv bliver vel ogsaa nødt til at erkjende, hvad Hans Majestæt, hvad den kongelige Regjering anerkjender, ja, hvad selv Rigsdagen anerkjender ved sin hele Maade at virke paa; dog, dette er endnu ikke for ham nogen Kjendsgjerning. Naar jeg tænker paa, hvilke Kjendsgjerninger man ellers producerer, saa synes jeg, at dette er en saa gigantisk Kjendsgjerning, at jeg med fuldkommen Føie kan sige: Der hører Mod til at nægte den. Er det ikke Drømmeri at sige, at vi ikke have noget bestaaende Rigsraad, saa veed jeg ikke, hvad i Verden der er Drømmeri. Men saa siger det ærede Medlem — som ikke ganske kan komme bort fra, at man nu har dette Rigsraad —: Tilstanden er saaledes, at vi med største Letthed kunne faae det Hele bragt ind under Rigsdagen, og som Følge deraf kan dette Rigsraad gjerne bestaae og see, hvad det kan faae at bestille; vi kunne overmaade nemt her til Rigsdagen faae henlagt Alt, hvad vi behøve; der er altsaa Ingenting i veien, Sagen er meget let og simpel. Men er dette ikke ogsaa Drømmeri? Hvad er den virkelige Virkelighed? Det er, at denne Maade at føre Sagen igjennem paa, er saa forkastelig, som nogen Ting kan være; den er forkastet af selve Rigsdagen med en overveiende stor Majoritet, og det endog i Overensstemmelse med Regjeringen, som paa det Allerbestemteste har modsat sig den. Hvad kan det da hjælpe, at det ærede Medlem endnu vil fastholde denne Anskuelse? — Ja, for sin egen Fornøielse kan han gjøre det; men for os Andre, der her i Salen staae ligeoverfor den virkelige Virkelighed, er det slet ikke Andet end Drømmeri.

Og nu da Regjeringen! denne Regjering, som er kommen tilstede paa den Maade, som skeet er — hvorledes det ærede Medlem end vil forklare sig, hvad der er skeet, saa er denne Sag atter en aldeles ubestribelig Kjendsgjerning, — den har fra Ministerbordet gjentagne Gange erklæret, at den maatte staae og falde med denne Forfatning, og at altsaa en Forandring deri er Noget, som Ministeriet paa

ingen Maade kan gaae ind paa efter det hele Standpunkt, det har valgt sig. Det ærede Medlem maa dog indrømme, at ligeoverfor denne stærke Virkelighed er det igjen ikke Andet end Drømmeri, naar han mener, at man dog kunde gaae ind paa at gjøre en eller anden Forandring, i alt Fald i Formen, ved den Maade, hvorpaa Sagen her skulde afgjøres. Vi kunne altsaa heller ikke komme til at gjøre Forandring i Formen for denne Sags Afgjørelse, hvilket jo nu af det ærede Medlem i Grunden er blevet fremhævet som det Væsentlige; thi det er det Mærkelige, at det ærede Medlem kæmper saa drabeligt for Noget, at man troer, der er en ganske uhyre Virkelighed tilstede, men til Syvende og Sidst seer man dog, at dette slet ikke er Tilfældet, og at man i Grunden skulde synes, at man paa en ganske nem Maade kunde komme ud af det med ham, fordi der i og for sig ingen Meningsforskjel er tilstede mellem ham og os andre; men han har i den Grad opildnet sig i Noget, at man skulde troe, der laa noget heelt Andet deri. Jeg er ikke aldeles sikker paa, om det ærede Medlem har sagt, men han kan i alt Fald ikke mene det, at der her er Tale om at affstaa Grundloven af 5te Juni 1849, eller at der overhovedet her er Spørgsmaal om Andet, end at bevare den Ord til andet og Sætning for Sætning, med Undtagelse af Bestemmelserne om Sammensætningen af Landsstthinget. Dette maa vi indrømme, men vi maae see snarest muligt at stille os af med alle disse forskjellige Talemaader, som gaae i den Retning, at der her er Spørgsmaal om at faae Grundloven af 5te Juni 1849 med de deri hjemlede Rettigheder, Valgsfrihed, Trykkefrihed o. s. v. tilintetgjort. Sandheden er den, jeg her har fremsat, og det kan Ingen modsigte. Men nu Landsstthinget? Ja, det maa tilstedes Andre at sætte sig i lidensabelig Begeistring for det nuværende Landsstthing; men det vilde overraske mig, om det ærede Medlem gjør det; thi han har aldrig sat stor Pris paa Landsstthinget. Allerede i den grundlovgivende Forsamling sagde han: Sæt ind i Landsstthinget, hvem de ville, det er ikke dette, hvorpaa det kommer an, nei Folkethinget og det Finantstille er det, hvorpaa det kommer an. At han nu skulde komme til, — om jeg